

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko H. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. i "H.
[X]" Spółce Akcyjnej z siedzibą w P.
o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 17 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. akt XXI Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 240
(dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 27 stycznia 2016 r., sygn. akt XXI Pa (...) Sąd Okręgowy w W.
w sprawie z powództwa A. K. przeciwko H. [...] Sp. z o.o. z siedzibą w P. i „H. [X]”
S.A. z siedzibą w P. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas
pozostawania bez pracy oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego w
W. z 14 maja 2015 r., sygn. akt VII P (...), w którym Sąd Rejonowy oddalił
powództwo.

Sąd drugiej instancji podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne
dokonane przez Sąd Rejonowy. Sąd odwoławczy uznał również, że rozstrzygnięcie

Sądu pierwszej instancji jest słuszne, choć częściowo nie podzielił oceny prawnej dokonanej przez Sąd Rejonowy. Sąd Okręgowy wskazał mianowicie, że nieprawidłowo zastosowany został art. 139 k.p.c., podczas gdy zastosowanie w niniejszej sprawie powinien znaleźć art. 61 k.c., jednak te uchybienie nie miało wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd drugiej instancji stwierdził za Sądem Rejonowym, że powód przekroczył termin na złożenie pozwu, o którym mowa w art. 264 § 2 k.p., zaś wniosek o przywrócenie terminu nie zasługiwał na uwzględnienie, w związku z czym powództwo należało oddalić. W ocenie Sądu odwoławczego powód miał możliwość zapoznania się z oświadczeniem pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę najpóźniej 1 grudnia 2011 r., tj. w dniu, w którym upływał termin odbioru przesyłki na poczcie po jej dwukrotnym awizowaniu w mieszkaniu powoda, co potwierdzają adnotacje listonosza na przesyłce. Zdaniem Sądu, doświadczenie życiowe pozwala na stwierdzenie, że awizowana przesyłka (zwłaszcza dwukrotnie) pozwalała powodowi na jej odbiór z placówki pocztowej przez kilkanaście dni tj. w okresie od 17 listopada do 1 grudnia 2011 r., co uzasadnia ocenę, że miał on realną możliwość zapoznania się z oświadczeniem woli pracodawcy, z której jednak nie skorzystał. W ocenie Sądu Okręgowego nie było żadnych obiektywnych przeszkód, aby powód najpóźniej 1 grudnia 2011 r. zapoznał się z treścią oświadczenia pracodawcy. Wprawdzie z ustaleń faktycznych niniejszej sprawy wynika, że był wtedy niezdolny do pracy, jednak nie uniemożliwiała mu ona podjęcia działań związanych z odbiorem przesyłki. Powód w czasie niezdolności do pracy mógł chodzić, co też czynił, udając się m.in. na zebranie rady nadzorczej w dniu 18 listopada 2011 r., a placówka pocztowa nie była znacznie oddalona od jego miejsca zamieszkania. Wobec tego, pomimo, że w dniu 14 listopada 2011 r. powód poinformował dyrekcję, że nie może stawić się na wcześniej umówione spotkanie, to jego późniejsze zachowanie potwierdza, że mógł udać się na pocztę w okresie od 17 listopada do 1 grudnia 2011 r. Dodatkowo zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że powód miał pełną świadomość, iż strona pozwana zamierza rozwiązać z nim stosunek pracy w trybie art. 52 k.p., co wynika choćby z pisma z 9 listopada 2011 r. Skoro zatem pozew został złożony dopiero w dniu 8 lutego 2012 r., to oznacza to, że nastąpiło to z naruszeniem 14 dniowego terminu, o

którym mowa w art. 264 § 2 k.p., a przekroczenie było znaczne, gdyż wynosiło ponad 2 miesiące.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości skargą kasacyjną powód. Skargę oparto na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, które sprowadza się do ustalenia, czy możliwe jest uznanie, że oświadczenie woli pracodawcy w przedmiocie rozwiązania bez zachowania okresu wypowiedzenia z pracownikiem zatrudnionym na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony zostało skutecznie złożone w sytuacji, gdy pracownik w chwili próby doręczenia tego oświadczenia woli za pośrednictwem operatora publicznego w formie listu poleconego, był niezdolny do pracy.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przypisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na

rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Skarżący nie wykazał, aby w sprawie w istocie występowało istotne zagadnienie prawne, które wymagałoby rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Należy zauważyć, na co zresztą zwracał uwagę pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną, że zarówno kwestia dopuszczalności rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika w czasie, kiedy przebywa on na zwolnieniu lekarskim, jak i kwestia wykładni art. 61 k.c. w odniesieniu do nieodebrania prawidłowo awizowanego oświadczenia woli pracodawcy o rozwiązaniu stosunku pracy są już przedmiotem bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego.

I tak w odniesieniu do dopuszczalności rozwiązania stosunku pracy w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. z pracownikiem pozostającym na zwolnieniu lekarskim, nadal aktualna pozostaje teza wyrażona w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 września 1983 r., I PRN 108/83, LEX nr 14620, zgodnie z którą zakład pracy może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika także w czasie jego urlopu, albo innej usprawiedliwionej nieobecności w pracy.

Z kolei w przypadku art. 61 k.c., podzielić należy ugruntowane stanowisko Sądu Najwyższego, że awizowanie przesyłki stwarza domniemanie faktyczne możliwości zapoznania się z treścią pisma w niej zawartego i choć domniemanie takie może zostać obalone, to jednak skutkuje ono przerzuceniem ciężaru dowodu na adresata przesyłki co do niemożliwości (braku możliwości) zapoznania się z treścią oświadczenia pracodawcy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, LEX nr 519963; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2005 r., I PK 37/05, OSNP 2006 nr 17-18, poz. 263). Należy przy tym zauważyć, że sam fakt przebywania na zwolnieniu lekarskim nie świadczy o niemożności odebrania przesyłki i zapoznania się z jej treścią, zwłaszcza gdy, jak to ustaliły Sady w przedmiotowej sprawie, pracownik nie miał zaleceń od lekarza odnośnie pozostawania w domu i faktycznie opuszczał miejsce zamieszkania, w związku z czym mógł udać się na pocztę i odebrać przesyłkę. Fakt, że tego nie uczynił nie wpływa na skuteczność złożonego oświadczenia woli, bowiem

konsekwencje decyzji pracownika o nieodbieraniu kierowanej do niego korespondencji, pomimo braku obiektywnych przeszkód, nie mogą obciążać pracodawcy.

Godzi się przy tym zauważyć, że pomimo istnienia ugruntowanej linii orzeczniczej dotyczącej kwestii objętych zagadnieniem prawnym sformułowanym przez skarżącego, nie odniósł się on do niej w żaden sposób i nie wykazał, aby konieczna była zmiana lub uzupełnienie dotychczasowego stanowiska judykatury.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 ma swoją podstawę w art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 oraz § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.